

Arrest

nr. 262 821 van 21 oktober maand 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat AUNDU BOLABIKA
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot teruggrijping van 7 oktober 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat AUNDU BOLABIKA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat door Mr. M. MISSEGHES *loco* Mr. C. DECORDIER & T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 oktober 2021 biedt verzoeker zich aan bij de grenscontrole op de luchthaven te Zaventem.

1.2. Er wordt op dezelfde dag een beslissing tot terughrijving (bijlage 11) genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 07.10.2021 om 12:14 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel nationale Luchthaven, werd door ondergetekende, de heer: naam (...) geboren op 31.12.1991 te Kinshasa geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft (...) wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer OP0581687

afgegeven te Minaffet op : 12.07.2019

afkomstig uit Kinshasa met vlucht SN358 van Brussels Airlines, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

Reden van de beslissing:

(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2

Reden van de beslissing: Betrokkene is transitpassagier komende uit Kinshasa maar hij wordt echter geweigerd op zijn aansluitende vlucht naar Montreal (Canada). Hij verklaart vervolgens enkele dagen in België bij vrienden te willen blijven om dit probleem op te lossen. Betrokkene is in het bezit van een geldig Congolees (DRC) paspoort en een geldig visum/verblijfsvergunning voor Canada. Dit document is noch grensoverschrijdend noch visumvervangend.”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker is van zijn vrijheid beroofd met het oog op verwijdering op grond van artikel 74/9 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. De tweede voorwaarde: de middelen

2.3.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Quant à la violation des articles 62 de la loi du 15/12/1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatif à la motivation formelle des actes administratifs et des principes généraux de droit tirés de l’erreur manifeste d’appréciation ; de la sécurité juridique, de prudence, de précaution, du devoir de minutie ;

Attendu que la décision attaquée viole les articles cités au moyen en ce qu’elle fait référence à un refus de vol de Canada sans en avoir apporté une preuve ni mentionné l’autorité à l’origine de ce refus.

En effet, la partie adverse motive que l'intéressé est un passager en transit de Kinshasa, mais il est refusé sur son vol de correspondance vers Montréal, qu'il est en possession d'un passeport Congolais en cours de validité et d'un visa canadien en cours de validité. Ce document n'est ni une autorisation transfrontalière ni un substitut de visa.

Que le requérant dénonce une motivation par référence ambiguë. Il ne comprend pas quelle autorité lui a refusé son vol du Canada, ni pour quelle raison ceci lui est refusé. Le requérante reste sans comprendre qui lui refuse ce vol ni pourquoi.

Alors qu'il est indispensable qu'il soit fixé sur ce refus de vol du Canada, vu que la partie adverse s'y réfère à titre principal pour justifier son refoulement.

Pourtant, à propos de la motivation par référence, dans son arrêt N° 78.711 du 11.02.1999 le Conseil d'Etat avait jugé ce qui suit :

« Si la motivation, par référence à un avis est admise à la condition que cet avis soit annexé à la décision pour faire corps avec elle, il est en tout cas requis que ledit avis soit communiqué à l'intéressé. Il ne ressort pas du dossier administratif que la décision référenciée ait été communiquée à la requérante (...). Si la motivation par référence peut être admise, encore faut-il que les avis auxquels il est référé soient eux-mêmes motivés » ;

Que dans un autre arrêt, CE N° 91.947 du 04/01/2001, le Conseil d'Etat avait jugé que : « une motivation par référence ne répond aux exigences légales que si ces éléments ont été communiqués à l'intéressé », quod non en l'espèce ;

Que par analogie, ces jurisprudences devraient être applicables dans le cas d'espèce vu que le rapport dont il est fait référence ne lui est pas notifié en même temps que la décision attaquée qui, par ailleurs, s'y réfère et s'y trouve comme principal fondement. ”.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1, van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 1°/2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de toegang tot het grondgebied aan verzoeker wordt geweigerd omdat hij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf alsook een feitelijke toelichting die luidt als volgt: *"Betrokkene is transitpassagier komende uit Kishasa maar hij wordt echter geweigerd op zijn aansluitende vlucht naar Montreal (Canada). Hij verklaart vervolgens enkele dagen in België bij vrienden te willen blijven om dit probleem op te lossen. Betrokkene is in het bezit van een geldig Congolees (DRC) paspoort en een geldig visum/verblijfsvergunning voor Canada. Dit document is noch grensoverschrijdend noch visumvervangend."*

Verzoeker voert aan dat hij in het bezit is van een geldig Congolees paspoort en een Canadees visum en klaagt over een dubbelzinnige motivering. Hij begrijpt niet welke autoriteit hem zijn vlucht naar Canada heeft geweigerd, noch om welke reden dit is gebeurd. Volgens verzoeker is dit belangrijk aangezien de verwerende partij zich hierop beroept als hoofdeden om de teruggedrijving te rechtvaardigen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij zich baseert op de weigering van de vlucht naar Canada, maar wel steunt op de vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf en dit omdat hij te kennen heeft gegeven dat hij in België bij vrienden wil blijven tot het probleem met de Canadese autoriteiten is

opgelost (zie verslag grenspolitie van 7 oktober 2021 in het administratief dossier). Hoewel verzoeker in het bezit is van een geldig Congolees paspoort en een geldig visum/verblijfsvergunning voor Canada, kunnen deze documenten niet volstaan om verzoeker toegang tot het Belgisch grondgebied te verlenen, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt dan ook niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de aangevoerde formele motiveringsplicht.

Er kan, gelet op het voorgaande, in voorliggende zaak dan ook niet worden geoordeeld dat er sprake is van een motivering door verwijzing. De feitelijke vaststellingen – met de vermelding dat hij te kennen heeft gegeven dat hij in België bij vrienden wil blijven tot het probleem met de Canadese autoriteiten is opgelost – zijn ook opgenomen in het voormelde administratief verslag dat is opgenomen in het door verweerder neergelegde dossier. De verwijzing naar rechtspraak omtrent motivering door verwijzing is derhalve niet dienstig.

Verzoeker lijkt, waar hij opmerkt dat hij niet weet welke autoriteit hem heeft geweigerd tot het nemen van een vlucht naar Canada, voorbij te gaan aan het feit dat gegevens die niet dienend zijn ter onderbouwing van een beslissing niet in deze beslissing dienen te worden opgenomen.

In casu staat de concrete reden voor de teruggrijving immers los van de vluchtweigerings naar Canada. Overeenkomstig artikel 3 van de Vreemdelingenwet kan de toegang tot het grondgebied geweigerd worden wanneer de verzoekende partij niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten, wat *in casu* aldus het geval is doordat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf voor het Belgische grondgebied.

Gelet op het voorgaande acht de Raad de motivering in de bestreden beslissing niet foutief of kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig noch disproportioneel. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of niet correcte feitenvinding.

Het eerste middel is *prima facie* niet ernstig.

2.3.2. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“La décision contestée est illégale en ce qu'elle se focalise sur l'article 3 alinéa 1er 1° et 2° de la loi du 15/12/1980 sur les étrangers qui dispose ce qui suit :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2; visa de transit aéroportuaire" : le visa qui est requis en vertu du Code des visa pour passer par la zone internationale de transit des aéroports situés sur le territoire et qui est délivré conformément audit Code ».

Alors que l'article 3 alinéa 1, 1° et 2° comporte des exceptions concernant une catégorie des personnes auxquelles ladite disposition ne peut s'appliquer. Ce qui est le cas dans le chef du requérant.

Qu'en ce qui concerne l'exception relative au visa de transit aéroportuaire (visa type A), les catégories suivantes de personnes sont exemptées de l'obligation de visa de transit aéroportuaire :

- (...)
- les titulaires d'un visa valable délivré par le Canada, le Japon ou les Etats-Unis d'Amérique (voir [Partie 3 - Exceptions et Liste des titres de séjour exemptés de l'obligation de visa aéroportuaire. \(ibz.be\)](#)¹.

Qu'en l'espèce, le requérant ne se retrouve nullement en situation d'irrégularité au vu qu'il est en possession d'un Passeport congolais revêtu d'un visa canadien du type « Immigrant ». Il est par conséquent exempté de l'obligation de visa de transit aéroportuaire dans les états membres.

Qu'il s'avère que le requérant fait partie des exceptions c'est-à-dire des personnes qui ne sont pas soumises à l'obligation de produire un visa de transit aéroportuaire, tel qu'il est prévu notamment pour les « Titulaires d'un visa valable délivré par le Canada ».

Qu'en outre, hormis son Passeport revêtu d'un visa canadien du type « Immigrant », il est en possession d'une attestation de confirmation de résidence permanente au Canada établie par les autorités canadiennes.

Qu'en l'espèce, l'Office des étrangers n'a pas examiné tous les éléments pertinents dans le chef du requérant, à savoir, l'exception à la règle qu'il invoque dont fait partie le requérant.

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique. Elle devrait s'expliquer quant à l'application de l'article 3 alinéa 1, 1° et 2° dans le chef du requérant pendant que ce dernier est détenteur d'un visa canadien qui l'exempte de visa de transit aéroportuaire.

Que l'exigence, liée à l'obligation de motiver adéquatement sur le fond et formellement les décisions administratives, impose à l'Office des étrangers de justifier pourquoi il empêche le requérant de poursuivre son vol vers le Canada où il est attendu impatiemment par sa famille. Alors que son refoulement du territoire belge n'est nullement justifié au vu de son visa de Canada, qui confirme le statut exceptionnel de personne exemptée de visa de transit aéroportuaire.

Que suivant le principe d'une bonne administration, et particulièrement les principes de précaution et minutie, chaque administration doit effectuer un contrôle concret, complet, loyal et sérieux des circonstances de l'affaire.

Qu'il s'avère que le requérant est en situation régulière à la frontière. L'administration a violé le principe de précaution et le principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments de la cause (voy. C.C.E., 4 septembre 2015, n° 151.769).

Que l'[Art. 11](#) de l'AR du 10/08/1981 dispose que :

« L'étranger qui n'a pas eu la possibilité de se procurer en temps opportun le visa de transit ou le visa de voyage requis peut, exceptionnellement, être autorisé par les autorités chargées du contrôle aux frontières à entrer dans le Royaume.

Si l'accès est demandé par l'étranger à la seule fin de traverser le Royaume pour se rendre dans un pays tiers, les autorités chargées du contrôle aux frontières peuvent lui délivrer un visa de transit sans arrêt, à condition qu'il soit autorisé à se rendre dans le pays de destination et à transiter par le pays qu'il doit traverser en premier lieu pour atteindre le pays de destination. Si l'étranger demande l'accès pour un séjour n'excédant pas trois mois, les autorités chargées du contrôle aux frontières peuvent lui délivrer un visa valable pour trois jours au maximum.

Que c'est dans cette optique que le requérant a sollicité à la frontière de demeurer pendant trois jours chez des amis dans le but de régler la difficulté qu'il a rencontrée pour son vol de Canada.

Que l'ensemble de la motivation de la décision contestée relève d'une erreur manifeste d'appréciation et n'est pas légalement admissible. Par conséquent, la décision attaquée cesse d'être justifiée au regard de ce qui précède.

Qu'il y a lieu de retenir son illégalité ainsi que le défaut de motivation formelle.

Que le requérant n'est pas en situation d'irrégularité au vu de son visa canadien du type « Immigrant ».

Que l'Article 2 du Protocole n°4 à la Convention stipule : « Quiconque se trouve régulièrement sur le territoire d'un État a le droit d'y circuler librement (...). Toute personne est libre de quitter n'importe quel pays, y compris le sien. L'exercice de ces droits ne peut faire l'objet d'autres restrictions que celles qui, prévues par la loi, constituent des mesures nécessaires, dans une société démocratique, à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au maintien de l'ordre public, à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Qu'il y a lieu de retenir le défaut de motivation ainsi que la violation des dispositions légales et principes généraux cités au moyen."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar verzoeker meent dat de bestreden beslissing onwettig is voor zover verwezen wordt naar artikel 3, § 1, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet, omdat artikel 3, lid 1, 1° en 2°, uitzonderingen bevat betreffende een categorie van personen op wie de genoemde bepaling niet kan worden toegepast hetgeen voor hemzelf het geval is, kan hij niet worden gevolgd.

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 1° en/of 2°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen."

Zoals reeds uiteengezet, blijkt uit voormelde motivering dat de verzoekende partij de binnenkomst wordt geweigerd, omdat de verzoekende partij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, namelijk wordt gemotiveerd dat zij niet beschikt over een geldig visum en niet over een machtiging tot verblijf, waarbij wordt toegelicht op grond waarvan men tot deze vaststellingen is gekomen.

In de bestreden akte wordt voorts de volgende feitelijke toelichting verstrekt:

“Betrokkene is transitpassagier komende uit Kishasa maar hij wordt echter geweigerd op zijn aansluitende vlucht naar Montreal (Canada). Hij verklaart vervolgens enkele dagen in België bij vrienden te willen blijven om dit probleem op te lossen. Betrokkene is in het bezit van een geldig Congolees (DRC) paspoort en een geldig visum/verblijfsvergunning voor Canada. Dit document is noch grensoverschrijdend noch visumvervangend.”

Verzoeker wijst erop dat o.m. de houders van een geldig visum afgegeven door Canada, Japan of de Verenigde Staten van Amerika, zoals hij, vrijgesteld zijn van de transitvisumplicht voor luchthavens en verwijst hiervoor naar de bijlagen van zijn verzoekschrift *“(zie deel 3 - Uitzonderingen en lijst van verblijfstitels die van de transitvisumplicht voor luchthavens zijn vrijgesteld). (ibz.be)”*.

Aldus blijkt dat de verzoeker bij zijn oponthoud op de luchthaventransitzone te Brussel nationaal in het bezit was van een geldig nationaal paspoort en een geldige Canadese verblijfstitel.

Artikel 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat er afwijkingen zijn op grond van een internationaal verdrag of de wet. De Visumcode betreft een Europese verordening die verbindend is in al haar onderdelen en rechtstreeks toepasselijk is in elke Lid-Staat (cf. artikel 288, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie).

Artikel 3 van de Visumcode, zoals gewijzigd bij artikel 1 van de verordening nr. 154/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 15 februari 2012 (Pb.L. 58, 29 februari 2012), luidt als volgt:

“Art. 3 Onderdanen van derde landen die in het bezit moeten zijn van een transitvisum voor luchthavens

1. Onderdanen van de derde landen die op de lijst in bijlage IV vermeld staan, moeten in het bezit zijn van een luchthaventransitvisum wanneer zij door de internationale transitzones van luchthavens op het grondgebied van de lidstaten reizen.

2. In urgente gevallen van massale toestroom van illegale immigranten kunnen individuele lidstaten verlangen dat onderdanen van andere dan de in lid 1 bedoelde derde landen in het bezit zijn van een luchthaventransitvisum wanneer zij door de internationale transitzones van luchthavens op hun grondgebied reizen. De lidstaten stellen de Commissie in kennis van elk besluit in die zin vóór het van kracht wordt, alsook van de intrekking van de transitvisumplicht voor luchthavens.

3. De kennisgevingen worden jaarlijks geëvalueerd door het in artikel 52, lid 1, bedoelde comité met het oog op de plaatsing van het betrokken derde land op de lijst van bijlage IV.

5. De volgende categorieën personen zijn vrijgesteld van de in de leden 1 en 2 omschreven transitvisumplicht voor luchthavens:

a) houders van een door een lidstaat afgegeven geldig eenvormig visum, geldig nationaal visum voor lang verblijf of geldige verblijfsvergunning;

b) onderdanen van derde landen die in het bezit zijn van een geldige verblijfstitel die is afgegeven door een lidstaat die niet deelneemt aan de vaststelling van deze verordening of door een lidstaat die de bepalingen van het Schengenacquis nog niet volledig toepast, of onderdanen van derde landen die in het bezit zijn van een geldige verblijfstitel zoals vermeld op de lijst in bijlage V, die is afgegeven door Andorra, Canada, Japan, San Marino of de Verenigde Staten van Amerika en de onvoorwaardelijke overname van de houder garandeert;

c) onderdanen van derde landen die in het bezit zijn van een geldig visum voor een lidstaat die niet deelneemt aan de vaststelling van deze verordening, voor een lidstaat die de bepalingen van het Schengenacquis nog niet volledig toepast, of voor Canada, Japan of de Verenigde Staten van Amerika, wanneer zij reizen naar het land van afgifte of naar een ander derde land, of wanneer zij op terugreis zijn van het land van afgifte, na gebruik te hebben gemaakt van het visum;

d) gezinsleden van burgers van de Unie, als bedoeld in artikel 1, lid 2, onder a);

e) houders van diplomatieke paspoorten;

f) vliegtuigbemanningsleden die onderdaan zijn van een staat die partij is bij het Verdrag van Chicago inzake de Internationale Burgerluchtvaart.”

Hieruit blijkt dat er inderdaad uitzonderingen voor een transvisumplicht zijn voorzien en dit voor

“b) onderdanen van derde landen die in het bezit zijn van een geldige verblijfstitel die is afgegeven door een lidstaat die niet deelneemt aan de vaststelling van deze verordening of door een lidstaat die de bepalingen van het Schengenacquis nog niet volledig toepast, of onderdanen van derde landen die in

het bezit zijn van een geldige verblijfstitel zoals vermeld op de lijst in bijlage V, die is afgegeven door Andorra, Canada, Japan, San Marino of de Verenigde Staten van Amerika en de onvoorwaardelijke overname van de houder garandeert;

c) onderdanen van derde landen die in het bezit zijn van een geldig visum voor een lidstaat die niet deelneemt aan de vaststelling van deze verordening, voor een lidstaat die de bepalingen van het Schengenacquis nog niet volledig toepast, of voor Canada, Japan of de Verenigde Staten van Amerika, wanneer zij reizen naar het land van afgifte of naar een ander derde land, of wanneer zij op terugreis zijn van het land van afgifte, na gebruik te hebben gemaakt van het visum;”.

De voormelde categorie personen, waarvan verzoeker van oordeel is dat hij hiertoe behoort, zijn aldus vrijgesteld van de verplichting in het bezit te zijn van een luchthaventransitvisum wanneer zij door de internationale transitzones van luchthavens op het grondgebied van de lidstaten reizen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich niet kan beroepen op deze uitzondering, aangezien hij niet te kennen heeft gegeven door de internationale transitzones van de luchthaven op het grondgebied van België te willen reizen, maar wel bij vrienden in België te willen verblijven en dit zolang het probleem met Canada niet is opgelost. Voor het verblijf op het Belgisch grondgebied, zij het tijdelijk, heeft verzoeker een gewoon visum nodig of een machtiging tot verblijf. Uit geen van de door verzoeker voorgelegde documenten blijkt dat hij in het bezit is van deze documenten.

De grenscontroleambtenaar stelde aldus geheel terecht vast dat verzoeker, hoewel hij in het bezit was van een Congolees paspoort en een visum voor Canada, niet in het bezit was van een visum of verblijfsvergunning voor België. Aangezien verzoeker dienvolgens niet in het bezit was van een geldig visum of verblijfsvergunning besliste de grenscontroleambtenaar op goede gronden dat aan verzoeker een beslissing tot terugdrijving diende te worden afgegeven.

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij geen luchthaventransitvisum nodig heeft omdat hij in het bezit was van een geldig Congolees paspoort met een Canadees "Immigrant"-visum en een certificaat van bevestiging van permanent verblijf in Canada, aangezien de toegang tot het grondgebied hem niet geweigerd wordt omwille van het ontbreken van een luchthaventransitvisum.

Verzoeker verliest uit het oog dat de bestreden beslissing gestoeld is op artikel 3, eerste lid, 1° en 2° aangezien hij zich op het Belgisch grondgebied wenste te begeven. De bewering als dat hij vrijgesteld is van de verplichting om een transitvisum te hebben, is dan ook niet dienstig. Het is immers niet zo dat werd vastgesteld dat verzoeker over een transitvisum dient te beschikken, doch wel dat hij over een visum of verblijfsvergunning dient te beschikken teneinde het Belgisch grondgebied te betreden.

Uit het verslag van de grenspolitie van 7 oktober 2021, aanwezig in het administratief dossier, blijkt genoegzaam dat verzoeker heeft verklaard dat hij bij het boarden op de vlucht naar Montreal aan de gate werd geweigerd. Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden in zijn stelling dat de grenscontroleambtenaar hem in de weg heeft gestaan om zijn reis naar Canada te vervolgen.

Waar verzoeker onder verwijzing naar artikel 11 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) stelt dat hij in dit perspectief de grensbewakingsautoriteiten heeft verzocht om drie dagen bij vrienden te mogen verblijven teneinde de problemen op te lossen die hij had met zijn vlucht naar Canada, gaat hij opnieuw voorbij dat artikel 11 van het vreemdelingenbesluit dat bepaalt dat de vreemdeling die niet in de gelegenheid is geweest tijdig het vereiste transit- of reisvisum te bekomen, bij wijze van uitzondering, door de met de grenscontrole belaste overheden kan worden toegelaten het Rijk binnen te komen, het opnieuw gaat over de afgifte van een transitvisum. Overigens betreft de bestreden beslissing niet de weigering tot afgifte van een visum, maar wel de terugdrijving waarbij verzoeker de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt geweigerd om redenen die correct en pertinent zijn en duidelijk te lezen zijn in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zich niet in een onreglementaire situatie bevindt, gelet op zijn Canadese "Immigrant" visum en derhalve naar artikel 2 van het vierde aanvullend protocol bij het EVRM verwijst, gaat hij eraan voorbij dat het artikel stelt dat de beoogde bewegingsvrijheid iedereen toekomt die "wettig" op het grondgebied van een Staat verblijft en waarvoor geen andere van de in het artikel genoemde beperkingen gelden, wat niet het geval is nu zoals uit bovenstaande blijkt, dat verzoeker de documenten die nodig zijn om gewettigd in België te verblijven niet bezit.

Gelet op het voorgaande acht de Raad de motivering in de bestreden beslissing niet foutief of kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig noch disproportioneel. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of niet correcte feitenvinding.

Het tweede middel is *prima facie* niet ernstig.

2.3.3. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Quant à la violation des 7, 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales, 22 de la Constitution 41 et 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, 10 de la convention de New-York du 20 novembre 1989 relative aux droits de l'enfant en visant la sauvegarde de l'intérêt supérieur, des articles 2, 3, 7 et 13 de la directive 2004/38/CE du Parlement et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres.

La décision contestée heurte les droits fondamentaux du requérant ainsi que ceux de sa famille et viole les articles cités au moyen en ce qu'elle ne tient pas compte de sa vie familiale en générale, ni de l'intérêt supérieur de son enfant mineur en particulier. Alors que ce dernier a besoin de son père à ses côtés pour son épanouissement personnel.

Que certes, l'objet de son voyage s'avère être la réunification familiale. Cependant, son refoulement sera psychologiquement préjudiciable à toute sa famille et violera ainsi l'article 74/13 qui dispose que : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Pourtant, la décision attaquée ne rencontre pas la vie privée et familiale du requérant.

Qu'elle est de nature à empêcher le membre de la famille des citoyens canadien de rejoindre sa famille conformément à la décision des autorités canadienne. Ce qui implique qu'il peut faire valoir de manière plausible que le requérant et sa famille sont lésés dans l'un de leurs droits garantis par la CEDH (jurisprudence constante de la Cour EDH : voir p.ex. Cour EDH 25 mars 1983, Silver et autres/Royaume-Uni, § 113).

Que l'objet de son voyage l'est dans le cadre de l'exercice de sa vie privée et familiale. Que le droit à la vie familiale est consacré par des textes de loi (articles 22 de la Constitution et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme) qui priment sur les autres textes légaux (C.E., arrêts, n°62.921, 62.922 du 05/10/1996 et n°216.837 du 13/12/2011). Que l'article 8 CEDH : « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2.

Qu'il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui » ;

Que rappelle le requérant, le droit au respect de la vie familiale au sens de l'article 8 de la C.E.D.H fait partie des droits fondamentaux qui, selon la jurisprudence constante de la Cour, sont protégés dans l'ordre juridique communautaire. Ce droit de vivre avec ses parents proches entraîne pour les Etats membres des obligations qui peuvent être négatives, lorsque l'un d'eux est tenu de ne pas expulser une personne, ou positives, lorsqu'il est tenu de laisser une personne transiter sur le territoire belge.

Que votre conseil insiste sur le fait que, compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la C.E.D.H., tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka /Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance(arrêt n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Que le droit à la vie familiale est consacré par des textes de loi (articles 22 de la Constitution et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme) qui priment sur les autres textes légaux (C.E., arrêts, n°62.921, 62.922 du 05/10/1996 et n°216.837 du 13/12/2011) ;

Que l'article 22 de la Constitution : « Chacun a droit au respect de sa vie privée et familiale, sauf dans les cas et conditions fixés par la loi. La loi, le décret ou la règle visée à l'article 134 garantissent la protection de ce droit » ;

Que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21) ;

Dans son arrêt du 7 novembre 2001 le Conseil d'Etat s'est conformé à ce prescrit légal en ces termes : « Considérant qu'il n'apparaît pas du contenu de la décision ni du dossier administratif que la partie adverse aurait examiné la demande sous l'angle de l'article 8 de la Convention européenne, ni qu'elle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la partie requérante au respect de sa vie privée et familiale; la partie adverse a méconnu l'article 8 et violé son obligation de motivation ».

Qu'à partir de cette disposition, la Cour européenne de droits de l'homme défend une conception large et tolérante de la famille en mettant l'accent sur l'effectivité de la vie familiale. Ce droit au respect de la vie familiale fait peser sur l'Etat l'obligation d'agir de manière à permettre aux intéressés de mener une vie familiale normale et de développer des relations affectives.

Que le requérant allègue la violation des articles 3 et 8 de la Convention EDH vu que la décision contestée l'expose directement à des mauvais traitements (maintien dans un lieu déterminé) et l'empêche de poursuivre son voyage vers les siens à sa savoir sa famille au Canada. L'Article 3 de la Convention dispose que : « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants.

Qu'il y a lieu de retenir la violation de l'article cité au moyen."

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 7, 74/13 van de Vreemdelingenwet en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, 22 van de Grondwet 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, 10 van het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, teneinde de belangen van het kind te beschermen, de artikelen 2, 3, 7 en 13 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden omdat er volgens verzoeker geen rekening wordt gehouden met zijn gezinsleven in het algemeen, noch met het belang van zijn minderjarig kind in het bijzonder, wijst de Raad er, daargelaten de vraag in zoverre verzoeker zich te dezen al op Europese normen kan beroepen, op dat verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven op het Belgische grondgebied op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt.

Uit het verzoekschrift, het grensverslag van de politie aanwezig in het administratief dossier en de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde documenten blijkt dat hij vrouw en kind in Canada heeft. Zoals verzoeker zelf aangeeft in het verzoekschrift is het doel van zijn reis om de familie te herenigen in Canada. Zijn belangen blijken zich dan ook te situeren in Canada, en geenszins in België.

Behalve het naar eigen zeggen hebben van niet nader genoemde vrienden in België heeft verzoeker geen uitstaans met België. Een schending van deze in het verzoekschrift ontwikkelde artikelen en bepalingen omwille van dit privé- en gezinsleven wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Voor zover verzoeker van oordeel zou zijn dat de verwerende partij de bestreden beslissing omtrent zijn privé- en gezinsleven had dienen te motiveren, dient de Raad vast te stellen dat hij geenszins *in concreto* aantoonde dat hij in België een privé- en/of gezinsleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Daarnaast merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk een definitieve verwijdering van het grondgebied inhoudt en bijgevolg geen verboden inmenging vormt in het recht op een gezins- en privéleven. De bestreden beslissing houdt geen verbod in voor verzoeker om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten.

Waar verzoeker de schending van de artikelen 3 en 8 EVRM aanvoert, aangezien de bestreden beslissing hem rechtstreeks blootstelt aan mishandeling (detentie op een bepaalde plaats) en hem belet zijn reis naar zijn familie in Canada voort te zetten, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee in wezen zijn vrijheidsberoving aanvecht. Op grond van artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet staat tegen de beslissing tot vasthouding enkel een beroep open bij de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats. De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding bij gebrek aan rechtsmacht.

Het derde middel is *prima facie* niet ernstig.

3.2. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

C. DIGNEF